

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobce: D. T. N.
zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. OAM-11662/PP-2024

takto:

- I. Žalovaný je **povinen** vydat rozhodnutí o žalobcově žádosti z 12. 8. 2024 o udělení přechodného pobytu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 14 270 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího zástupce, advokáta Mgr. Marka Sedláka.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci.

1. Podstatou projednávané věci, zahájené žalobou podanou 19. 5. 2025, je spor o to, zda je žalovaný nečinný v řízení o žalobcově žádosti o udělení přechodného pobytu podle § 87b

zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, (dále jen „**pobytový zákon**“).

2. Žalobce podal tuto žádost 12. 8. 2024, a jelikož žalovaný byl podle jeho názoru v řízení nečinný, požádal 14. 4. 2025 nadřízený správní orgán, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále „**Komise**“), o ochranu proti nečinnosti. Komise jeho žádosti vyhověla a 30. 4. 2025 vydala opatření proti nečinnosti, v němž konstatovala, že žalovaný nevydal rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě, a uložila mu tak učinit do 60 dnů od výsledku účastníka řízení a svědka ve smyslu § 169j pobytového zákona.

2. Argumentace účastníků řízení.

3. Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný je nečinný, neboť zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí již marně uplynula. S lhůtou uloženou žalovanému v opatření proti nečinnosti nesouhlasil, jelikož byla stanovena naprosto neurčitě a ostatně ani není jisté, že proběhne výslech svědka, od něž se lhůta stanovená Komisí odvíjí.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě z 4. 6. 2025 uvedl, že není ve věci nečinný, jelikož prováděl a provádí nezbytné úkony za účelem vydání rozhodnutí. Zdůraznil, že výslech svědkyně-žalobcovy manželky je v řízení nezbytný, jelikož žalovaný má nadále podezření na účelovost uzavření sňatku.

3. Posouzení věci.

5. Soud projednal žalobu podle § 79 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále „**s. ř. s.**“), podle něž ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek. V řízení o ochraně proti nečinnosti soud rozhoduje podle skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).
6. O věci soud rozhodl dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, jelikož žalobce s tímto postupem v podání z 30. 5. 2025 výslovně souhlasil a žalovaný s ním přes poučení soudu nevyjádřil nesouhlas. Nařízení jednání nebylo třeba ani kvůli dokazování, neboť všechny listiny potřebné pro posouzení věci se nacházejí ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008, č. 2383/2011 Sb. NSS z 29. 1. 2009).
7. Žalobce podal žádost o udělení přechodného pobytu 12. 8. 2024. Lhůty pro vydání rozhodnutí jsou upraveny v § 169t pobytového zákona, podle jehož odst. 6 písm. g) ministerstvo rozhodne o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti.
8. Lhůta pro vydání rozhodnutí byla přerušena v důsledku výzvy k odstranění vad žádosti, vydané 1. 10. 2024, ale jen na dobu 10 dní. Žalovaný netvrdí, že by lhůta neběžela po nějakou další část řízení (např. z některého důvodu vyjmenovaného v § 169t odst. 9 pobytového zákona), a taková skutečnost ani není zřejmá ze správního spisu. Lhůta pro vydání rozhodnutí tak zjevně uplynula již v říjnu 2024 a její překročení konstatovala také Komise v opatření proti nečinnosti.

9. Mezi podmínky řízení patří to, že žalobce bezvýsledně vyčerpal prostředky stanovené v § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, na ochranu proti nečinnosti.
10. Žalobce požádal nadřízený správní orgán o provedení opatření proti nečinnosti 14. 4. 2025, a ten mu vyhověl 30. 4. 2025, kdy uložil žalovanému rozhodnout o jeho žádosti ve stanovené lhůtě.
11. Situací, kdy nadřízený správní orgán učiní k návrhu účastníka opatření proti nečinnosti a přikáže vydat rozhodnutí ve stanovené lhůtě, se zabýval Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 3523/20 z 24. 8. 2023. V takovém případě „[b]ezvýslednost vyčerpání pak nastane až prvním dnem po konci opatření proti nečinnosti určené a marně proběhlé lhůty, jde-li o lhůtu přiměřenou.“ Ústavní soud ovšem při vědomí toho, jak dlouhou dobu může trvat, než se ukáže, že prostředek ochrany byl bezúspěšný (v extrémních případech až 60 dnů), naznal, že výklad, který neumožňuje přihlédnout k tomu, že bezvýsledné vyčerpání prostředku ochrany nastalo až v průběhu řízení o nečinnostní žalobě, klade další překážky poskytnutí soudní ochrany.
12. NSS navázal na tento nálezn vlastní judikaturou, v níž dovodil, že krajský soud je v řízení o nečinnostní žalobě povinen vyčkat, až lhůta stanovená v opatření proti nečinnosti uplyne (rozsudek č. j. 2 Azs 248/2021-34 z 21. 4. 2022). To však platí pouze v případě, že jde o lhůtu přiměřenou. V rozsudku č. j. 1 Azs 171/2022-54 z 27. 10. 2022 tuto úvahu rozvinul: „*Má-li být soudní ochrana proti nečinnosti správního orgánu efektivní, je nezbytné, aby soud hodnotil i přiměřenost stanovené lhůty, a to právě za účelem posouzení, zda byla splněna podmínka bezvýslednosti vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti. Nepřiměřeně dlouhá lhůta by totiž odsouvala poskytnutí soudní ochrany, resp. naplnění podmínky řízení o bezvýslednosti předchozích prostředků. Samotné posouzení lhůty jako nepřiměřené tak totiž může vést i ke splnění podmínky bezvýsledného vyčerpání prostředku ochrany. S ohledem na výše uvedené to znamená, že správní soud se musí nejprve vypořádat s námitkou nepřiměřené lhůty a teprve pokud ji shledá jako přiměřenou, vyčká jejího uplynutí. Bylo by absurdní, aby v případě nepřiměřené lhůty vystavil soud žalobce povinnosti vyčkávat na její uběhnutí a podat novou žalobu, jak to učinil v této věci městský soud. Stejně absurdní by však bylo, pokud by soud v řízení o žalobě sám vyčkával na konec této lhůty a splnění podmínky bezvýslednosti, byla-li by tato lhůta nepřiměřeně dlouhá.*“ Jestliže nadřízený správní orgán uloží vydat rozhodnutí v nepřiměřené lhůtě, žalobce může bez dalšího podat nečinnostní žalobu, neboť jde z hlediska ochrany jeho práv v podstatě o shodnou situaci, jako když tento správní orgán na žádost o opatření proti nečinnosti v zákonné lhůtě nijak nezareaguje. (Shodný názor vyplývá také z rozsudků zdejšího soudu č. j. 5 A 54/2022-37 z 28. 2. 2023 nebo č. j. 10 A 81/2023-32 z 18. 7. 2023.)
13. V nynější věci podal žalobce žalobu necelé tři týdny poté, co Komise vyhověla jeho žádosti o opatření proti nečinnosti a stanovila žalovanému lhůtu pro vydání rozhodnutí v délce 60 dnů „od výsledku účastníka řízení a svědka ve smyslu § 169j zákona č. 326/1999 Sb.“ Tuto lhůtu soud nepovažuje za přiměřenou. Prvním z důvodů pro tento závěr je skutečnost, že lhůta nebyla stanovena jako pevná, nýbrž její počátek byl navázán na okamžik, jenž byl plně v dispozici žalovaného (provedení výsledků několika osob). Už samotná formulace „výslech svědka“ je nepřipustně neurčitá, neboť pokrývá výsledky blíže neurčitého okruhu osob. Další důvod je, že i část lhůty běžící případně od tohoto okamžiku (60 dnů) je sama o sobě stejně dlouhá jako zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí. Také NSS přitom v již citovaném rozsudku č. j. 1 Azs 171/2022-54 uvedl, že „*lze akceptovat, že nadřízený správní orgán uložil v opatření proti nečinnosti lhůtu ve stejné délce, jež je stanovena zákonem k rozhodnutí, jen ve výjimečných případech. Pravidlem by naopak měla být lhůta podstatně kratší.*“ Reálně pak tato

lhůta činila přinejmenším tři a půl měsíce, jelikož žalovaný předvolal žalobce a jeho manželku k podání svědecké výpovědi na 12. 6. 2026. Kromě toho je třeba zohlednit rovněž dva týdny, po které trvalo Komisi vydání opatření proti nečinnosti.

14. Žalobce podal žalobu 19. 5. 2025, tedy v době, kdy byl žalovaný nečinný a kdy délka řízení již několikanásobně přesáhla zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí. Jelikož se žalobci nedostalo opatřením proti nečinnosti účinné ochrany, byly podmínky řízení splněny již v době podání žaloby. Z vyjádření žalovaného k žalobě vyplývá, že o žalobkynině žádosti dosud nerozhodl, a ani později soudu nesdělil, že by se na tom cokoli změnilo. Za této situace soud shledal, že nečinnost žalovaného nadále trvá.

4. Závěr a náklady řízení

15. Soud seznal, že žalovaný je v řízení o žalobcově žádosti o udělení přechodného pobytu nečinný, a proto mu podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil povinnost vydat o této žádosti rozhodnutí ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku, kterou v žalobě navrhl sám žalobce.
16. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež zahrnují také náklady zastoupení advokátem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů. Náklady řízení tak tvoří:
- a) Soudní poplatek za žalobu (2 000 Kč).
 - b) Odměna za dva úkony právní služby po 4 620 Kč: převzetí a přípravu zastoupení, sepsí žaloby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) ve znění účinném od 1. 1. 2025].
 - c) Paušální náhrada hotových výdajů 450 Kč za každý z těchto dvou úkonů (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném od tohoto data).
 - d) Částka 2 130 Kč odpovídající DPH v sazbě 21 %, zaokrouhlená na celé koruny nahoru (§ 146 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád), neboť žalobcův zástupce doložil, že je registrován k placení DPH (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).
17. Žalobcovy náklady zastoupení advokátem tak činí 12 270 Kč a náklady řízení celkem 14 270 Kč, a žalovaný je povinen nahradit je žalobci v přiměřené 30denní lhůtě k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 17. června 2025

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu